

SZEPTIMUSZ

†† HARMADIK KÖTET ††

Medicina

ANGIE SAGE

SZEPTIMUSZ

✠➤ HARMADIK KÖTET ✠

Medicina

ANGIE SAGE

*Rhodrinak,
az én Alkímistámnak
szeretettel*

* A tornyot III. Dáchtet királynő utasítására lebontották és másutt újjáépítették

✦ Bevezető ✦ Az arckép a padlásán

Számos Timót és Morc, a Nyugati Kapu Őre ott állnak a Palota padlásának egyik sötét és poros szögletében, egy ajtócska előtt, amely egy Lepecsételt Szobába vezet. Számos Timót, foglalkozására nézve Közönséges Varázsló, éppen azon van, hogy Feltörje a Pecsétet.

– Idenézz, Morc! – mondja Timót. – Megtaláltam a Tökéletes Helyet! A Bábuim innen nem fognak tudni elmászkalni! Egyszerűen Lepecsételem a helyiséget, és kész!

Morc ebben korántsem olyan biztos. Annyit még ő is tud, hogy ha az ember talál a padlásán egy Lepecsételt Szobát, jobban teszi, ha békét hagy neki.

– Nem tetszik nekem ez a dolog, Timót! – mondja. – Valahogy olyan furcsa érzésem van... Különben is, attól még, hogy

sikerült találnod egy új Lábasbáb-telepet a padlódeszka alatt, egyáltalán nem biztos, hogy a Bábok itt is maradnak.

– Meghiszem azt, hogy itt maradnak, ha egyszer Lepecsételem a helyiséget, Morc! – jelentette ki Timót, és még szorosabban fogta a dobozt, amelybe a frissen elcsípett, vadonatúj Lábasbábokat zárta. – Tudom, hogy csak azért okoskodsz, mert így ezt a csapatot nem fogod majd tudni magadhoz csalogatni, mint az előzőt!

– Én az előző csapatodat sem csalogattam magamhoz, Számos Timót! Maguktól jöttek! Semmit sem tehettem ellene!

Timót elereszti a füle mellett Morc megjegyzését. Erősen koncentrálni próbálja felidézni, hogyan is hangzik pontosan a Pecsétfeltörő Varázsige.

Morc türelmetlenül toppant.

– Csipkedd már magad, Timót, nekem van egy kapum, amit őriznem kellene, ha nem tudnád! Luci olyan fura mostanában, nem szívesen hagyom ott sokáig egyedül.

Számos Timót lehunyja a szemét, hogy jobban tudjon gondolkodni. Suttogva, hogy Morc ne hallja tisztán, mit mond, háromszor egymás után elkántálja visszafelé a Zárbezáró Varázsigt, majd a Pecsétfeltöréssel fejezi be. Kinyitja a szemét. Semmi nem történt: az ajtó még mindig zárva.

– Na, én megyek! – közli Morc. – Nem lóghatok itt egész nap, mint az ingaóra! Valakinek dolgoznia is kell!

És ekkor hirtelen nagy csattanással kivágódik a Lepecsételt Szoba ajtaja.

– Na, látod! – kiáltja Timót diadalmasan. – Hidd el, Morc, tudom én, hogy mit csinálok! Végtére is Varázsló lennék, vagy mi a szösz! Hé! Ez meg mi volt?

Dohszagot sodorva, jeges szélroham zúdul Timótra és Morcra, behatol a tüdejükbe kipréseli onnét a levegőt, mire mindketten heves köhögésben törnek ki.

– Azannya, ez hideg volt! – Morc összeborzong, karja végiglúdbőrzik a fagyos levegő érintésétől. Timót nem felel – már odabenn is van a Feltört Pecsétű szobában, és keresgéli a legjobb helyet, ahová a Lásbasbáb-készletét elrejtethi. Morcon is erőt vesz a kíváncsiság, és tétován tesz egy lépést befelé a szobába. A parányi helyiség alig nagyobb, mint egy szekrény belseje. Ha Timót gyertyája nem égne, a szobában teljes lenne a sötétség, az egyetlen ablakát ugyanis befalazták. Igazából nem is szoba, csak egy poros padlójú, üres helyiség, a csupasz falakról hámlik a vakolat. De nem – Morc csak most veszi észre –, mégsem egészen üres! A kis szoba szemközti falának életnagyságú olajfestmény támaszkodik a félhomályban: egy Királynőt ábrázol.

Timót odapillant a festményre. Bizonyára a Vár egyik réges-régi Királynőjét ábrázolja, gondolja. Nagyon réginek kell lennie, mert a Királynő még az Igazi Koronát viseli, jóllehet az már sok száz évvel ezelőtt elveszett. A Királynőnek éles metszésű, hegyes orra van, a haja két fonatban a füle köré van tekerve, mintha fülvédőt viselne. Szoknyája szegélyéhez egy Áj-Áj törleszkedik: egy patkányképű rémes kis jószág, éles karmokkal és hosszú kígyófarokkal. Kerek, vörös szeme úgy bámul ki a képből Timótra, mintha szeretné a lábikrájába mélyeszteni egyetlen, hosszú, tűhegyes fogát. A Királynő is kibámul a képből, de ő fennhéjázó és helytelenítő arckifejezéssel. A fejét magasra tartja, már csak azért is, mert állat keményített nyakfodor támasztja alá. Szúrós

pillantása, amelyben megcsillan Timót gyertyájának visszfénye, mintha mindenhová követné őket.

Morc összeborzong.

– Hát nem szeretnék vele egyedül találkozni egy sikátorban egy sötét éjszakán! – mondja.

Timót magában igazat ad Morcnak, ő sem szívesen találkozna ezzel a nővel egy sötét éjszakán. Sőt, ami azt illeti, valószínűleg a kedvenc Lábásbábjai sem.

– El kell tüntetnünk innét ezt a nőt! – mondja Timót.
– Nem tűröm, hogy felidegesítse az új Lábásbábjaimat, mielőtt még bármihez foghattam volna velük!

Timót nem sejtette, hogy a nő máris eltűnt a szobából! Abban a pillanatban, amint Feltörte a Lepecsételt Szoba Pecsetjét, a két kísértet – Etheldredda Királynőé és kis házi kedvencéé – kilépett a képkeretből, kinyitotta az ajtót, és hegyes orrukat magasra tartva kísétált illetve, kiügetett a szobából Timót és Morc orra előtt. A Királynő és Áj-Ája ügyet sem vetett a Varázslóra és társára, ennél sokkal fontosabb dolguk volt – és most, végre, annyi idő után, hozzáláthattak, hogy véghez is vigyék!

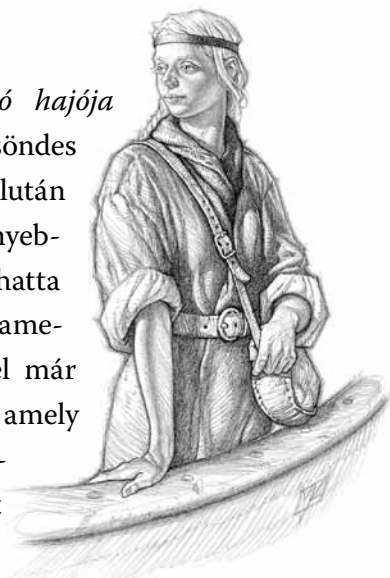
⇄ I ⇄ Snorri Snorrelssen

Snorri Snorrelssen áruszállító hajója

Sár ellen igyekezett a folyó csöndes vizén, a Vár felé. Ködös őszi délután volt, és Snorri nagyon megkönnyebült, amikor maga mögött hagyhatta a Kikötő örvénylő, zavaros vizét, amelyet éppen elért a dagály. A szél már elállt, de az az enyhe fuvallat, amely belekapott az Alfrún jókora vitorlájába – Alfrúnnak hívták a hajót a tulajdonosa, Snorri anyja után –, elegendő volt hozzá, hogy a

segítségével Snorri biztonságosan el kormányozza a hajót a Hollószikla mellett, és most egyenesen a rakpart felé tartott, amely mellett Kőkény Treszka fogadója állt.

Két fiatal halászlegény, nem sokkal idősebbek, mint maga Snorri, éppen akkor tért haza a sikeres heringhalászatból, és majd kezük-lábuk törték, hogy elkaphassák a súlyos kenderkötelet, amelyet Snorri kihajított a partra. Nagyon igyekeztek, hogy bebizonyítsák a lánynak, milyen ügyesek, és egykettőre szorosan hozzácsomózták a kötelet a kikötőgát két

jókora cölöpjéhez. Az Alfrún most már biztonságban ringatózott a vízen. A két halász egymás szavába vágva látta el a lányt jó tanácsokkal, hogyan vonja be a vitorlát, és hogyan csavarja fel a köteleket, de Snorri oda se hallgatott, részben, mert nemigen értette, mit mondanak, de főként azért nem, mert Snorri Snorrelssennek senki sem írhatta elő, hogy mit hogyan csináljon – senki az égvilágon, még a tulajdon anyja se! Az anyja aztán különösen nem!

Snorri nagyra nőtt a korához képest: karcsú volt, izmos és meglepően erős. Gyakorlott könnyedséggel, hiszen az elmúlt két hetet egyedül töltötte a tengeren, Snorri bevonta a hatalmas vitorlát és összegöngyölte a súlyos vitorlavásznat: aztán ügyesen összetekerte a köteleket és rögzítette a kormányrudat. Snorri magán érezte a két halász pillantását, miközben lezárta a rakodótérbe vezető csapóajtót. Odalenn a hajófenék zsúfolva volt súlyos bálákba tömörített, vastag gyapjúanyaggal, csípős fűszereket tartalmazó zsákokkal, szózott hallal teli, jókora hordókkal és néhány pár különlegesen finom kidolgozású, rénszarvasbőr csizmával. Végül – a két halászlegény továbbra is buzgón kínálkozott, hogy segít, de ezt Snorri elengedte a füle mellett –, a lány kilökte a hajópallót, és kilépett a partra. A hajón nem maradt más, csak Ullr, Snorri apró, vörös macskája (csak a farka vége volt fekete). Ullr föl-alá sétált a fedélzeten, és ügyelt, nehogy a patkányok elszemtelenedjenek.

Snorri két hetet töltött odakinn a tengeren, és bár már alig várta, hogy megint szilárd talaj legyen a lába alatt, most úgy tűnt neki, mintha még mindig az Alfrún fedélzetén lenne. A móló mintha ugyanúgy mozgott volna alatta, mint az öreg bárka. A halászok, akiknek már réges-régen haza

kellett volna menniük a mamájukhoz, ott üldögéltek egy halom üres homáros bődönön.

– Jó estét, kisasszony! – kiáltotta oda egyikük.

Snorri nem vett róla tudomást. Végigment a mólón, és befordult a kitaposott ösvényre, amely az új, nagy hajóhídhoz vezetett, ahhoz, amelyiken az a híres és népszerű fogadó állt. Nagyon elegáns, kétemeletes faépület volt, hosszú, keskeny ablakai a folyóra néztek. A fogadó hívogatóan festett a kora este fagyos levegőjében, a mennyezetről lógó olajlámpák meleg, sárga fényt árasztottak. Ahogy Snorri áthaladt a hajóhídra vezető pallón, alig tudta elhinni hogy végre, végre csakugyan itt áll Kökény Treszka híres-nevezetes fogadója előtt! Örömteli izgalommal, de nagyon idegesen lökte be a fogadó dupla ajtaját, és kis híján hasra esett egy hosszú sor, tűzoltáshoz használt, vízzel és homokkal teli vödörben.

Kökény Treszka fogadjában mindig barátságos zsongás fogadta a belépőt, de amint Snorri átlépte a küszöböt, a zsongás hirtelen elhallgatott, mintha valaki hirtelen kikapcsolta volna. Szinte minden vendég ugyanabban a pillanatban rakta le a poharát, és a fiatal ismeretlenre bámult, aki a Hanza-liga összetéveszthetetlen köntösét viselte, azét a Hanza-ligáét, amelyhez minden Északi Kereskedő tartozott. Snorri, miközben érezte, hogy elpirul, és hevesen kívánta, hogy bár ne tenné, megindult a bárpult felé. Szentül elhatározta, hogy rendel egy szeletet Treszka nevezetes árpatortájából és egy félpintes korsót a Tavaszai Sörkülönlegességből, amelyről már olyan sokat hallott.

Kökény Treszka éppen akkor jött kifelé nagy sietve a konyhából. Alacsony, kerekded nő volt, arcát egyenlő mértékben

pettyezték teli a szeplők és a rozsliszt. Amikor észrevette Snorrit, aki az Északi Kereskedők jellegzetes, sötétvörös köntösét és bőr fejpántját viselte, az arca elsötétült.

– Északi Kereskedőket itt nem szolgálunk ki! – förmedt rá a lányra.

Snorri csodálkozó képet vágott. Nem volt benne biztos, hogy jól értette, amit Treszka mondott, bár azt ő is észrevette, hogy Treszka nem fogadja valami szívesen.

– Láthatta, ki van írva az ajtóra! – folytatta Treszka, mert Snorri semmi jelét nem adta, hogy távozni készülne. – Északi Kereskedőknek Tilos a Bemenet! Nem látjuk szívesen magukat, legalábbis az én fogadómban biztosan nem!

– De hiszen ez csak egy kislány, Treszka! – kiáltotta valaki. – Adhatnál neki egy esélyt!

A többi vendég egyetértő mormogással támogatta a megszólalót. Kőkény Treszka jobban szemügyre vette Snorrit, és az arckifejezése megenyhült. Igazuk van, ez csakugyan egy kislány, legfeljebb ha tizenhat éves lehet, gondolta Treszka. Ugyanolyan jellegzetes, fehéres szőke haja és halvány, csaknem áttetsző kék szeme volt, mint a legtöbb Északi Kereskedőnek, de nem volt ott az arcán az a kemény, elszánt kifejezés, amelyre Treszka nem tudott borzongás nélkül visszaemlékezni.

– Na jó... – visszakozott kissé Treszka. – Gondolom, lassanként beesteledik, és én nem vagyok az az ember, aki kizavar egy magányos fiatal lányt az éjszakába. Szóval mivel szolgálhatok, kisasszony?

– Én... kérnék szépen... – dadogta Snorri, és kétségbeesetten próbált visszaemlékezni rá, mit tanult, hogyan is helyes

nyelvtanilag: Kérek szépen vagy Kérnék szépen? – Kérnék szépen egy szeletet az ön igen finom árpatortajából, és fél pint Tavaszi Sörkülönlegességet, ha lehet!

– Tavaszi Sörkülönlegességet, mi? – kiáltott föl valaki.
– Ez aztán a kedvemre való leányzó!

– Fogd be a szádat, Tom! – rivallt rá Treszka. – Talán jobb lenne, ha először a közönséges Tavaszi Sörrel próbálna! – fordult Snorrihoz. Treszka kitöltötte a sört egy jókora porcelánbögrébe, és odatolta a bárpulton Snorri elé. Snorri óvatosan belekortyolt, és az arca undorodó fintorba rándult. Treszkát csöppet sem lepte meg a dolog. Tudta, a Tavaszi Sörhöz előbb hozzá kell szokni, hogy az ember megszeresse, és a fiatalok többsége, amikor először próbálkozott vele, kifejezetten undorítónak találta. Sőt, voltak napok, amikor maga Treszka is úgy gondolta, hogy hát ez bizony csakugyan pocsek. Töltött hát Snorrinak egy adag mézes-citromos limonádét egy másik bögrébe, és egy jókora szelet árpatortajával együtt rárakta egy tálcára. Ez a lány úgy fest, gondolta, mint akire ráfér egy alapos étkezés. Snorri egy egész ezüstforintossal fizetett, Treszka nem kis meglepetésére, és egész kupac krajcárt kapott belőle vissza. Aztán leült a tálcájával egy üres asztalhoz az ablak mellé, és kibámult a lassan sötétségbe burkolózó folyóra.

A fogadóban lassan újra megindult a beszélgetés, és Snorri fellelegzett. Még soha életében nem esett semmi ennyire neheze, mint az, hogy most egymagában betért Kökény Treszka fogadójába. Nehezebb volt, mint mikor először szállt tengerre az Alfrúnon egymagában, nehezebb, mint megvásárolni azt a töménytelen árut, amely most ott hevert az

Alfrún rakodóterében és amire éveken keresztül gyűjtögette a pénzt, és sokkal, de sokkal nehezebb, mint átkelni egyedül a nagy északi tengeren, amely az Északi Kereskedők földjét elválasztotta ettől az országtól, ahol Kőkény Treszka fogadója állt. De azért sikerült: Snorri Snorrelssen apja nyomdokai-ba lépett, és senki nem állíthatta meg. Még az anyja sem!

Aznap este valamivel később Snorri visszatért az Alfrúnra. A hajón Ullr fogadta, aki éppen éjszakai alakját viselte. A macska üdvözlésként hosszan, hangosan dorombolt, és követte úrnőjét, amikor az végighaladt a fedélzeten. Snorri úgy teleette magát árpatorrával, hogy úgy érezte, mozdulni sem tud, letelepedett hát kedvenc helyére a hajóorrban, és megsimogatta Ullrt, amely éjszakára karcsú és izmos párduc alakját öltötte. Fekete volt, mint az éjszaka, a szeme tengerzöld, farka vége narancsszínű.

Snorri sokkal izgatottabb volt, semhogy aludni tudott volna. Csak ült, karját könnyedén Ullr meleg, selymes bundájára fektette, és a széles, sötét folyó túloldalára bámult, ahol a Mezőség terült el. Később, amikor az éjszaka hűvösebb lett, beburkolózott egy vastag gyapjútakaróba, egyik darabjába annak a mintakollekciónak, amelyet a Kereskedők Vásárán akart eladni – méghozzá nem is olcsón. A Vásár két hét múlva kezdődik. Snorri ölében a Vár térképét egyensúlyozta, amelyen bejelölte, hogyan lehet eljutni a piacra. A térkép hátulján részletes leírás volt olvasható arról, hogyan kell engedélyt kérni, ha az ember fel akarja állítani a saját bódéját a Vásáron, valamint a vásárlással és eladással kapcsolatos rendeletek és szabályok tömkelege. Snorri meggyűjtotta az olajlámpást, amelyet a hajófenéken lévő, apró kabinjából

hozott fel, és hozzálátott, hogy áttanulmányozza a szabályokat és rendeleteket. A szél már elcsendesedett, elállt az eső is, amely kora este szemerkélni kezdett. A levegő tiszta volt és csípős, Snorri mélyen beszívta az idegen ország földjének illatát – mennyire más volt, mint az, amelyhez otthon hozzászokott!

Ahogy telt-múlt az este, a vendégek kis csoportokban kezdtek elszállingózni Treszka fogadójából, míg végül éjfél után Snorri látta, hogy Treszka eloltja az olajlámpákat és bereteszeli az ajtót. Snorri boldogan elmosolyodott. Mostantól fogva csak az övé a folyó, az övé, Ullré és az Alfrúné, senki más nincs rajtuk kívül ébren az éjszakában. Ahogy az uszály lágyan ringatózott az elvonuló dagály hátán, Snorri érezte, hogy a szeme lecsukódik. Letette az engedélyezett súlyok és mértékek unalmas listáját, szorosabban csavarta maga köré a gyapjútakarót, és még egyszer, utoljára átpillantott a folyó túloldalára, mielőtt elindult volna lefelé a kabinjába. És ekkor meglátta!

A Hollószikla mögül hosszú, sápadt, zöldes fényben izzó hajó bukkant elő. Snorri lélegzet-visszafojtva nézte, ahogy a hajó lassan, némán halad fölfelé a folyó közepén, és mind közelebb és közelebb kerül az Alfrúnhoz. Ahogy a közelébe ért, Snorri látta, hogyan csillámlik a holdfényben, és végigfutott a hátán a hideg, mert Snorri Snorrelessen, a Szellemlátó, pontosan tudta, mit lát: egy Szellemhajót! Snorri halkán füttyentett meglepetésében: még soha életében nem látott ehhez hasonlót! Azt már megszokta, hogy látja a réges-régen hajótörést szenvedett halászhajókat, amelyeket vízbe fült kapitányuk kormányoz, mindörökre biztos kikötő után

kutatva. Időről időre egy-egy hadihajó kísértetét is látta, amint hazafelé bukdácsol valamilyen ádáz csata után, és egy alkalommal egy gazdag kereskedő hajójának kísértetét is megpillantotta, amelynek hatalmas lyuk tátongott az oldalában, és a lyukon keresztül kincsek ömlöttek a vízbe. De még soha életében nem látott Királyi Bárkát, amelynek fedélzetén ráadásul ott állt maga a Királynő Kísértete is!

Snorri talpra szökött, előhúzta a Szellemlátcsövét, amelyet a Jégpalota Bölcs Öregasszonya adott neki, és a jelenésre irányította, amely ott úszott el mellette zajtalanul, nyolc kísértetevezőtől hajtva. A bárka fel volt lobogózva, a zászlók ide-oda csapkodtak a szélben, amely már réges-régen elállt. A hajótestet örvénylő ezüst és arany mintázat díszítette, és díszes arany oszlopkról aláomló, élénkvörös baldachin takarta. A baldachin alatt nyúlánk nőalak állt egyenes tartásban, és mereven maga elé bámult. Hegyes álla magas, keményített nyakfodron nyugodott, fején egyszerű korona ült, és a hajviselete kimondottan ódivatú volt: két hajfonatát szorosán a füle köré tekerte. Lábánál apró, csaknem ször-telen teremtmény üldögélt, amelyet Snorri különösen csúf kutyának nézett, mindaddig, amíg meg nem pillantotta az egyik aranyoszlop köré tekeredve a lény hosszú, kígyószerű farkát. Snorri figyelte, ahogy a kísértethajó elsodródik mellette, és összeborzongott. Valósággal kirázta a hideg, mert a két lény, amelyet a hajón látott, valahogy más volt, mint a szokványos kísértetek. Valahogy sokkal szilárdabbnak és átlátszatlanabbnak tündek...

Snorri elrakta a látcsövét, és a fedélzet nyílásán keresztül lemászott a kabinjába, Ullrra hagyva, hogy őrködjön a fe-

délzeten. A lámpát felakasztotta a kabin mennyezetéről lógó kampóra. A puha, sárga fényben a kabin melegnek és meghittnek látszott. Kicsi volt, mert az Áruszállító Hajókon a hajófenék nagy részét a rakodótér foglalta el, de azért Snorri szerette. A kabin falait édes illatú almafaberakás borította, amelyet Snorri apja, Olaf hozott haza valamelyik útjáról, ajándékba a feleségének. Az almafalapok gyönyörűen illeszkedtek egymáshoz, mert Snorri apja tehetséges ácsmester volt. A kormány felőli oldalon beépített emeletes ágy állt, amelyet nappalra össze lehetett csukni és széknak lehetett használni. Az emeletes ágy alatt takaros fiókos szekrény helyezkedett el, itt tartotta Snorri a kabinban használt mindeféle tárgyakat, az ágy fölött pedig hosszú polc húzódott, ezen az összegöngyölt térképeket tárolta. Baloldalt volt még egy lehajthatós asztal, egy sor almafafiók és egy apró, pókhasú vaskályha, amelynek kéménye a kabin mennyezetén keresztül nyúlt ki a szabadba. Snorri kinyitotta a kályha ajtaját, és a tűz kihunyófélben lévő parazsa tompa, vörösés fényt vetett a szobára.

Mivel most már nagyon elálmosodott, Snorri felmászott az emeletes ágyra, és jó alaposan maga köré tekerte rénszarvasbőr takaróját, hogy aznap éjjel már ki se bújjon belőle. Boldogan elmosolyodott. Jó kis nap volt – eltekintve a Királynő-Kísértet látványától. De Snorrit igazából nem érdekelte a Királynő kísértete. Mindössze egyetlen kísértet volt a világon, akit látni szeretett volna: az apjáié, Olaf Snorrelssené.

A Vásártér

Másnap reggel alig pirkadt, Snorrimártalpon volt, Ullr pedig, aki ismét nappali formáját öltötte fel, azaz megint cingár, vörös macska lett belőle, amelynek csak a farka vége fekete, éppen a reggeli egerét fogyasztotta. Snorri már meg is feledkezett a Királyi Kísértethajóról, és amikor mégiscsak eszébe jutott, miközben sós heringből és sötét rozskenyérből álló reggelijét fogyasztotta, Snorri úgy döntött, hogy csak álmodta az egészet.

Snorri előráncigálta árumintákat tartalmazó zsákját a hajófenékből, a vállára vetette, és a pallóhidon át boldogan és izgatottan elindult kifelé, a kora reggeli, ragyogó napsütésben. Snorrinak tetszett ez az idegen ország, ahová megérkezett: tetszett neki a lassú folyó zöld vize, az, hogy a levegőben őszi levelek és égő tűzifa illata úszik, és valósággal elbűvölte a szemközt emelkedő, magas Várfal, amely mögött egy egész új világ várta, hogy felfedezzék. Snorri megindult a Déli Kapuhoz vezető keskeny ösvényen, és mélyeket lélegzett.

A levegő csípős volt, de Snorri tudta: ez semmi ahhoz a fagyos hideghez képest, amelyre az anyja ébred odahaza a rakparton álló, sötét kis faházukban. Snorri megrázta a fejét, hogy kiűzze belőle az anyjával kapcsolatos gondolatokat, és továbbment az ösvényen a Vár felé.

Amikor Snorri áthaladt a Déli Kapun, egy öreg koldust vett észre, aki ott kuporgott a földön. Előhalászott egy krajcárt a zsebéből, mert náluk odahaza szerencsét jelentett, ha az ember adott valamit az első koldusnak, akit megpillantott egy idegen országban, és az öregember kezébe nyomta. Túl későn, csak akkor, amikor a keze akadálytalanul áthaladt az öregemberén, vette észre Snorri, hogy kísértetkoldussal van dolga. A kísértet meglepetten fölneézett Snorri érintésére, aztán rosszkedvűen, amiért Áthatoltak rajta, fölkelte és odébbállt. Snorri megállt, és lehajította súlyos zsákját a földre. Körülnézett, és erőt vett rajta a csüggedés. A Vár zsúfolásig, roskadásig teli volt mindenféle kísértetekkel, és Snorrinak, mint Szellemlátónak nem volt más választása, kénytelen volt látni őket – akár Meg akartak Mutatkozni neki, akár nem. Vajon hogyan találja meg az apját ekkora tömegben? – töprengett Snorri. Kis híján sarkonfordult és elindult újra hazafelé, de aztán azt mondta magának, hogy végtére is azért jött ide, hogy Kereskedjék, és Kereskedni is fog, mint az egy hírneves Kereskedő lányához illik.

Kerülve a feltűnést, és tőle telhetőleg próbálta kikerülni a kísérteteket, Snorri követte a térkép utasításait. Jó kis térkép volt, és Snorri rövidesen ott haladt a régi, téglá árka-dsor alatt, amely a Kerekedők Vásárterére vezetett, ott pedig egyenesen a Kereskedők Irodája felé tartott. Az iroda nyitott

tetejű bódé volt, bejárata fölött felirat hirdette: HANZALIGA ÉS ÉSZAKI KERESKEDELMI TÁRSASÁG EGYESÜLET. A bódében hosszú, kecskelábú asztal állt, rajta két mérleg a hozzájuk tartozó súlyokkal és mértékekkel, egy jókora főkönyv, és az asztal mellett egy összeaszott vén Kereskedő számlálta a pénzt egy nagy vasperselybe. Snorrit hirtelen elfogta az idegesség, csaknem ugyanolyan nyugtalan lett, mint akkor, amikor belépett Kókény Treszka fogadójába. Eljött hát a pillanat, amikor be kellett bizonyítania, hogy joga van Kereskedni, és joga van az Egyesület tagjának tekinteni magát. Nagyot nyelt, és magasra tartott fejjel, nagy léptekkel bevonult a kunyhóba.

Az öregember fel se nézett. Számolta tovább azokat a fura pénzürméket, amelyekhez Snorriknak még nem sikerült hozzászoknia: a garasokat, krajcárokat, forintokat, félkoronásokat és koronásokat. Snorri egyet-kettőt köhintett, de az öregember nem nézett föl. Így telt el néhány perc, míg végül Snorri nem bírta tovább.

– Elnézést! – szólalt meg.

– Négyszázhuszonöt, négyszázhuszonhat... – folytatta az öregember, és le nem vette szemét a pénzürmékről.

Snorri belátta, hogy nincs más hátra, várnia kell.

– Ezer! – nyilatkozta ki az öregember öt perccel később.

– Nos, kisasszony, mit tehetek önért?

Snorri lerakott egy koronát a kecskelábú asztalra, aztán megszólalt (folyékonyan, mert napokon át ezt a mondatot gyakorolta):

– Szeretném kiváltani az engedélyt, hogy árulhassak a Vásáron.

Az öregember végigmérte az előtte álló lányt, aki a Kereskedők jellegzetes, durva szövésű köntösét viselte, és elmosolyodott, mintha Snorri valami butaságot mondott volna.

– Sajnálom, kisasszony! Csak a Liga tagjai kaphatnak engedélyt.

Snorri nagyon is jól értette, mint mond az öregember.

– Csakhogy én tagja vagyok a Ligának! – közölte. Mielőtt az öregember tiltakozhatott volna, Snorri előhúzta a Szabadalomlevelét, és a vörös szalaggal átkötött pergamentekercset, amelyen jókora vörös viaszpecsét himbálózott, lerakta az öregember elé. Az öregember igen lassan elővette a szemüvegét, mintha csak azért tenné, mert nem akarja Snorriinak kedvét szegni, és miközben egyfolytában csóválta a fejét a mai fiatalok elképesztő vakmerősége fölött, lassan olvasni kezdte az okiratot, amelyet Snorri átadott neki. Miközben az iratot silabizálta, ujjával követve a szavakat, egyre hitetlenkedőbb képet vágott, és amikor befejezte az olvasást, a fénybe tartotta a pergament, jeleket keresve, hogy hamisítvánnyal van dolga.

Csakhogy Snorri tudta, hogy az irat nem hamisítvány, és ugyanilyen jól tudta az öregember is.

– Ez az egész teljességgel szabálytalan! – közölte Snorrival.

– Sza... bálytalan? – kérdezte Snorri.

– Igen, teljesen szabálytalan. Teljességgel szokatlan dolog, hogy egy apa továbbadja a Szabadalomlevelét a lányának!

– Valóban?

– De amúgy, úgy látom, minden rendben van vele! – Az öregember fölsóhajtott, meglehetősen kelletlenül az asztal alá nyúlt, és előhúzott egy köteg engedélykártyát. – Itt írja

alá! – mordult rá Snorrira, és odalökött egy tollat az orra elé. Snorri aláírta a nevét, és az öregember olyan dühödtt modulattal pecsételte le az engedélyt, mintha abban valamilyen rendkívüli, személyesen neki szóló gorombaság állna.

Aztán odalökte a papirost Snorri elé, az asztal túloldalára.

– Egyes számú bódé! Korán jött! Maga az első idén. A Vásár péntekhez két hétre, hajnalban kezdődik. Az utolsó nap a Tél-közép Ünnepeinek előestéje. Mire beesteledik, szedje a sátorfáját! Minden szemetet éjfélig el kell szállítani a Községi Szeméttelre. Egy korona lesz! – Az öregember elvette a koronát az asztalról, ahová Snorri korábban lerakta, és belehajította egy másik perselybe, ahol az tompa csörrenéssel landolt.

Snorri fogta az engedélyét, és szélesen elvigyorodott! Sikerült! Most már ő is Teljes Jogú Kereskedő volt, akárcsak annak idején az apja!

– Az árumintáit vigye a barakkba, és hagyja ott, hogy ellenőrizhessük a minőségét! – mondta az öregember. – Holnap értük jöhet!

Snorri lerakta nehéz zsákját a barakk előtt álló árumintás tartályba. Olyan könnyűnek és szabadnak érezte magát, mint a szellő, amikor kitáncolt a Vásártérről, és egyenesen beleütközött egy arannyal szegélyezett, piros köntöst viselő lányba. A lány hosszú, sötét hajában arany hajpántot viselt, olyan volt, mint valami korona. Mellette egy bíborszín köntösbe öltözött kísértet állt. A kísértetnek barátságos, zöld szeme volt, hosszú, ősz haját takaros lófarokba kötve viselte. Snorri megpróbált nem odanézni azokra a vérfoltokra a kísértet köntösén, pontosan a szíve alatt, mert udvariatlan dolognak számított megbámulni annak az eseménynek a

nyomát, amelynek következtében az illető annak idején belépett a kísértetek sorába.

– Jaj, bocs! – mentegetőzött a piros ruhás lány. – Az én hibám: csak mentem és körül se néztem.

– Nem, én kérek bocsánatot! – mondta Snorri. Elmosolyodott, és a lány visszamosolygott rá. Snorri töprengve indult tovább az Alfrún felé. Hallott róla, hogy a Várban lakik egy Hercegnő, de csak nem ez a lány lett volna az? Nem, az nem lehet: hiszen úgy jár-ke-l az utcán, mint más, közönséges halandó...

A lány, aki csakugyan a Hercegnő volt, továbbindult a Palota felé, oldalán a bíborszín köntösű kísértettel.

– Szellemlátó – mondta a kísértet.

– Kicsoda?

– Az a fiatal Kereskedő. Nem Mutatkoztam meg neki, de mégis látott engem. Még soha nem találkoztam Szellemlátóval. Nagyon kevés van belőlük, csak a Hosszú Éjszakák Országában lehet találni párat. – A kísértet megborzongott. – Kirázott tőle a hideg!

A Hercegnő elnevette magát.

– Mókás vagy, Alther! – mondta. – Lefogadom, hogy általában tőled rázza ki az embereket a hideg!

– Szó sincs róla! – felelte a kísértet méltatlankodva. – Vagyis... csak akkor, ha azt akarom!

A következő néhány napban az idő végképp ősziessé fordult. Az északi szelek lefújták a leveleket a fákról, és végigkergették őket a Vár utcáin. A levegő egyre hidegebb lett, és az emberek kezdték észrevenni, újabban milyen hamar sötétedik.

De Snorri Snorrelssennek kedvére való volt ez az időjárás. Napjait azzal töltötte, hogy a Várban kóborolt, fölfedezte fő- és mellékutcáit, álmélkodva bámulta a Toldalék árkádjai alatt rejtőző elbűvölő kis boltok kirakatát, és időnként még vett is magának valami csekélységet. Lenyűgözve bámult föl a Varázslók Tornyára, látta egy pillanatra a Fő-fő Varázslót, és megállapította magában, hogy roppant erélyes nőszemély lehet. Elképedve észlelte, milyen hihetetlen mennyiségű trágyát tartanak a Varázslók az udvarukban. Csatlakozott a bá-mészködő tömeghez, amikor a Kárpitosok Udvarának öreg órája déli tizenkettőt ütött, és jót nevetett rajta, milyen mókás képet vág a tizenkét bádoffigura, amely elővánszorog délben a számlap mögül. Egy másik napon végigsétált a Varázslók Útján, körülnézett a legrégebbi nyomdában, aztán bekukucskált a régi Palota kerítésének rácsa mögé. Gyönyörű épület volt, de valamivel kisebb, mint amire Snorri számított. Még beszélt is pár szót a Gudrun nevű, ősóreg kísértettel, aki a Palota Kapujánál őrködött, és felismerte benne honfitársnőjét, bár hét évszázad választotta el őket egymástól.

De azt az egyetlen kísértetet, akit igazából látni szeretett volna, Snorrinak sehogyan sem sikerült megtalálnia. Bár eddig csak képen látta – ott állt az arcképe az anyja ágya mellett –, Snorri biztos volt benne, hogy azonnal felismerné, ha találkozna vele. Tömegével jöttek szemközt vele a kísértetek, és Snorri mindegyikük arcát gondosan megvizsgálta, de hiába: nem sikerült megtalálnia köztük az apját.

Egyik nap, késő délután, amikor a Toldalék néhány sötét sikátorát járta be, ahol gyakran szálltak meg a Kereskedők, Snorrit nagy ijedség érte. A nap már lenyugodni készült, de

Snorri korábban vásárolt magának egy zseblámpát Pici Mici Kézilámpa-üzletében. Ahogy visszafelé haladt a Behúzott Has Sikátorán át a Déli Kapu felé, Snorri az a kényelmetlen érzése támadt, hogy követik, de valahányszor hátrafordult, nem volt ott senki. Hirtelen szaladó lépteket hallott a háta mögül: megperdült a sarkán, és most meglátta – kerek, vörös szempár meredt rá, és egyetlen hosszú, tűhegyes fog villant meg a zseblámpája fényében. Amint a szempár észrevette a lángot, beleolvadt a szürkületbe, és Snorri nem látta többé. Snorri megpróbálta meggyőzni magát róla, hogy csak egy patkányt látott, de nem sokkal azután, hogy sietős léptekkel kiért a főútra, éles sikoltást hallott a Behúzott Has Sikátora felől. Valaki, úgy látszik, lámpás nélkül merészkedett be a Sikátorba, és nem volt olyan szerencséje, mint neki.

Snorrit komolyan megrázta a dolog, és emberi társaságra vágyott, így hát aznap este Kökény Treszkánál vacsorázott. Treszka szíve időközben meglágyult Snorri iránt, mert, mint ahogy barátnőjének, Számos Sárának mondta:

– Az ember nem haragudhat egy ilyen kislányra csak azért, mert szerencsétlenségére Kereskedőnek született, és gondolom, azok se csirkefogók egytől egyig. Az ember kénytelen csodálni azt a kislányt: képzeld, Sára, teljesen egyedül hajózott idáig azon a nagy hajón! Fogalmam sincs, hogy csinálta! Emlékszel, nekem a Muriellel is mennyi bajom volt?

A fogadó furcsa módon szinte teljesen üres volt aznap este. Snorri kívül nem is volt más vendég. Treszka hozott Snorriknak még egy szelet árpatortát, és leült mellé.

– Ez a Kórság rettenetesen árt az üzletnek! – panasolta.
– Senki nem meri kitenni a lábát otthonról sötétedés után,

hiába magyarázom nekik, hogy a patkányok ész nélkül menekülnek, ha meglátják a fényt. Csak annyit kell tenniük, hogy hoznak magukkal egy zseblámpát. De hiába beszélek, mindenki annyira meg van már rémülve! – Treszka komoran csóválta a fejét. – Az ember bokáját támadják meg, tudod! És gyorsak, mint az olajozott istennyila! Egy harapás, és kész! Az illetőnek kampec!

Snorrinak kissé nehezebbre esett követni a pergő nyelvű Treszka szóáradatát.

– Kampec? – kérdezte, mert mindössze a mondat végét sikerült megértenie.

Treszka bólintott.

– Lényegében – mondta. – Nem hal meg éppenséggel, de azt mondják, csak idő kérdése. Egy darabig úgy érzi, kutya baja, aztán a harapás helyén megjelennek az első vörös kiütések és szétterjednek az ember egész testén, aztán szédülni kezd, és a végén puff! – Azon veszi észre magát, hogy ott hever a földön, és rövidesen alulról szagolja az ibolyát.

– Ibolyát? – kérdezte Snorri.

– Aha! – felelte Treszka, és talpra szökkent, mert legnagyobb öröme egy vendéget pillantott meg.

A vendég magas nő volt, rövid haja dárdaként meredezett fölfelé. Szorosan maga köré csavarta a köpönyegét. Snorri keveset látott a nő arcából, de a testtartása láttán az volt a benyomása, hogy nagyon dühös lehet. Treszka és a nő egy darabig suttogva beszélgettek, aztán a nő eltűnt, ugyanolyan gyorsan, ahogyan jött.

Treszka mosolyogva jött vissza, és leült Snorri mellé a folyóra néző asztalhoz.

– Hát, minden rosszban van valami jó! – jelentette ki, és Snorri mindhiába próbálta kihámozni szavai értelmét. – Ez Geraldine volt, aki az előbb bejött. Furcsa egy nő, emlékeztet valakire, bár fogalmam sincs, kire. Na mindegy, szóval azért jött, hogy megkérdezze, a Patkányirtók találkozhatnak-e itt énnálam, mielőtt elindulnának, szóval, izé, patkányt irtani.

– Patkányirtók? – kérdezte Snorri.

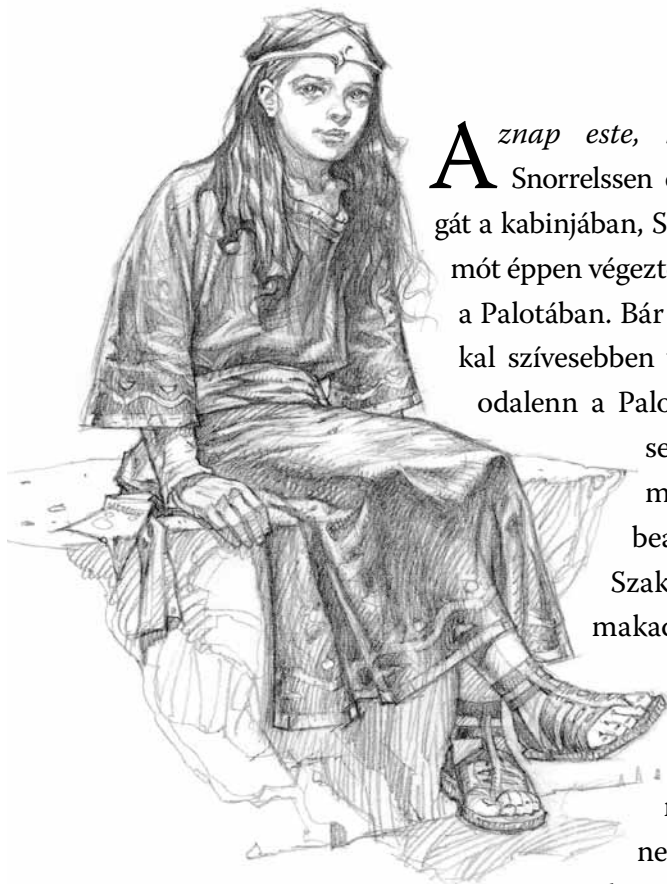
– Na jó, mondjuk inkább úgy, hogy patkányfogók... Úgy gondolják, ha megszabadulnak az összes patkánytól, akkor ezzel a Kórságnak is véget vetnek. Szerintem ez nem is boldogság. Amúgy meg madarat lehetne fogatni velem! Egy csapat éhes és szomjas patkányfogó. Pontosan erre van most szüksége a fogadónak!

A tuskés hajú Geraldine után már nem jött senki, és Treszka nagy dérrel-dúrral hozzáfogott, hogy fölpakolja a padokat az asztalokra, és hogy fölmossa a padlót. Snorri elértette a célzást, és elköszönt Treszkától.

– Jó éjszakát, drágám! – mondta Treszka vidáman. – Aztán ne sokat mászkáljon egyedül odakinn!

Snorrinak esze ágában sem volt mászkálni. Futva tette meg az utat az Alfrúnig, és nagy kő esett le a szívéről, amikor meglátta a fedélzeten fel-alá járkáló Éjszakai Ullrt. Miközben Ullr tovább őrködött a fedélzeten, Snorri behúzódott a kabinjába, bereteszelte az ajtót, és hajnalig égve hagyta az olajlámpást.

⇄ 3 ⇄ Egy hivatalan vendég

Aznap este, miközben Snorri Snorrelssen elbarikádozta magát a kabinjában, Számos Sára és Timót éppen végeztek a vacsorájukkal a Palotában. Bár Számos Sára sokkal szívesebben vacsorázott volna odalenn a Palota valamelyik kisebb konyhájában, már réges-régen beadta a derekát a Szakácsnőnek, aki makacsul ragaszkodott hozzá, hogy a királyi fenségek semmilyen körülmények között nem vacsorázhatnak a konyhán! Nem,

még egy ilyen csöndes, esős szerda estén sem, semmiképpen, addig legalábbis nem, amíg ő itt a Szakácsnő – „és ez, Számosné asszony, az utolsó szavam ebben az ügyben”!

Így hát e pillanatban a Palota óriási ebédlőjében, egy hosszú asztal legeslegvégén három emberi alak kuporgott a gyertyák fénykörében. Mögöttük a kandallóban ropogva és sisteregve égtek a fahasábok, egy-egy szikra időnként a tűz mellett szundikáló, álmában fel-felhorkantó jókora kutya erős szálú, göndör, némileg csapzott bundájára hullott, de Maxi, a farkaskutya, észre se vette, békésen aludt tovább. A farkaskutya mellett ott álldogált a Vacsorafelszolgáló: örült, hogy jó melegen lehet, de azért alig várta, hogy leszedhesse az asztalt, és elmehessen valahová, ahol már nem érzi a Maxiból áradó égett kutyaszőrszagot, és más, még annál is rosszabb dolgok bűzét.

Csakhogya vacsora sehogyan sem akart véget érni. Számos Sárának – Sára volt Jennának, a Hercegnőnek, a Vár trónörökösnőjének a nevelőanyja – aznap este igen sok mondanivalója volt.

– Hát ami azt illeti, Jenna, egyáltalán nem egyezem bele, hogy kitedd a lábad a Palotából, és kész! Valami undorító dolog mászkál odakinn, ami megharapja az emberek lábát, és megfertőzi őket a Kórsággal. Itt biztonságban vagy, és itt is maradsz mindaddig, amíg el nem kapják azt az izét, bármi legyen is az.

– De Szeptimusz...

– Semmi de! Nem érdekel, hogy Szeptimusznak segítségre van szüksége, hogy kitakarítson az undorító sárkánya után, bár ha engem kérdezel, jobban tenné, ha ritkábban takarítana ki utána. Láttad már, micsoda állapotok vannak a folyóparton? Nem tudom, az a Fazék Vili is mit képzelt magáról, legalább tíz láb magasan áll ott a sárkánytrágya! Valaha szerettem a folyóparton sétálni, de most...

– De Anyu, én csöppet sem bánom, ha nem nekem kell takarítanom Tűzköppő után, viszont a Sárkányhajót egyszerűen muszáj mindennap meglátogatnom!

– Biztos vagyok benne, hogy a Sárkányhajó egészen jól elboldogul nélküled is! – felelte Sára. – Különben is, szerintem nem is tudja, hogy ott vagy mellette.

– De igen, Anyu, biztos vagyok benne, hogy nagyon is tudja. Borzasztó lenne, ha felébredne, és látná, hogy nincs ott mellette senki, napokon keresztül.

– Még mindig sokkal jobb lenne, mintha arra ébredne, hogy nincs mellette senki soha többé! – vágott vissza Sára élesen. – Nem mégy sehová, amíg ki nem találtak valamit a Kórság ellen!

– Nem gondolod, hogy bolhából csinálsz elefántot? – kérdezte Timót békítően.

Sára nem gondolta.

– Szerintem kellett hogy legyen valami komoly okuk rá, Timót, hogy újra megnyitották a régi Ispotályt!

– Micsoda, azt a vén romhalmazt? Csodálom, hogy még nem dőlt össze.

– Nem volt más választási lehetőségük, Timót! Annyi a beteg, hogy már nem tudják hol elhelyezni őket! És ezzel te is tisztában lennél, ha nem a padláson töltenéd minden idődet azzal a buta játékkal...

– A Lábasbáb egyáltalán nem buta játék, Sára! És most, hogy találtam ezt a készletet, amelyik szerintem a legjobb készlet az egész Várban... Látnod kellett volna Morc képét, amikor megmutattam neki! Nem fogom engedni, hogy a Bábjaim egyszerűen meglépjenek! És egy

Lepecsételt Szobából nem is fognak meglépni, arra mérget vehetsz!

Számos Sára fölsóhajtott. Amióta beköltöztek ide a Palotába, Timót gyakorlatilag fölhagyott Varázslói munkájával, helyette különféle hobbit talált magának. A Lásbáb-játék volt a legutóbbi ilyen hobbija, és ez tartott a leghosszabb ideje, Sára nem kis bosszúságára.

– Tudod, nem hiszem, hogy túl jó ötlet kinyitogatni a Lepecsételt Szobákat, Timót! – zsörtölődött a férjével. – Rendszerint megvan az oka, hogy Lepecsételték őket, főként, ha olyan eldugott helyen vannak, mint a padlás. Épp a múlt hónapban beszélgettünk ezekről a dolgokról a Fűvészegyesületben...

– Na és szerinted mit értenek a Fűvészek a Varázslók dolgaihoz? – kérdezte Timót megsemmisítő gúnnyal. – Majd én megmondom: semmit. Semmit az égvilágon!

– Rendben van, Timót! Gondolom, te is jobban teszed, ha egyelőre nem teszed ki a lábadat a padlásról, hanem elszórazol az ütődött Lásbábjaiddal!

– Ahogy mondd! – vágta rá Timót. – Kaphatnék még egy almás pitét?

– Nem, most etted meg az utolsó darabot! – Feszült csend nehezedett a szobára. És ebben a csendben hirtelen távoli kiáltások zaja ütötte meg Jenna fülét.

– Hallottátok ezt? – kiáltott fel. Fölpattant, és kinézett az egyik magas ablakon, amely a Palota előtti térségre nyílt. Jenna látta innét a felhajtót, amelyet most is, mint mindig, lobogó fáklyák világítottak meg, és látta a Palota Nagykapuját, amelyet bezártak éjszakára. De a kapu túloldalán

valami tömeg verődött össze; kiáltoztak, szemetesládák fedelét csapdosták össze, és azt üvöltötték:

– Patkány, patkány, kapd el a patkányt! Patkány, patkány, öld meg a patkányt!

Sára odalépett Jenna mellé az ablakhoz.

– Ezek a Patkányirtók – mondta. – Fogalmam sincs, mit keresnek éppen itt.

– Patkányokat, gondolom! – felelte Timót, almás pitével teli szájjal. – Rengeteg van belőlük errefelé. Szerintem ma a levesbe is jutott egy...

A Patkányirtók kiáltozása egyre ütemesebb lett:

– Patkánycsapda, csapd le, csapd le! Patkánycsapda, csapd le, csapd le!

– Szegény patkányok! – mondta Jenna.

– Különbem sem a patkányok terjesztik a Kórságot – mondta Sára. – Tegnap besegítettem az Ispotályban, és láttam, hogy azok a harapások egyáltalán nem patkánytól származnak. A patkányoknak általában nem csak egy foguk van. Oh, odanézzetek, elindultak a szolgák szállása felé vezető úton! Jaj, istenem!

És ekkor a Vacsorafelhasználó mozgásba lendült. Fölkapta az asztról a tányérokat, kitépte Timót kezéből az utolsó darab almás pitét, és kiszáguldott a szobából. Nagy csörrenés hallatszott, amikor lehajította a tányérokat a szemétdobón keresztül a lenti konyhába. Aztán már száguldott is vissza a szállására, hogy megnézzze, nem esett-e baja Percynek, kedvenc patkányának.

Ezután a vacsora már nem tartott sokáig. Sára és Timót visszavonultak Sára kis nappalijába a Palota hátsó végébe,

ahol Sára leült olvasni, Timót pedig hozzáfogott, hogy megírjon egy rövid értekezést „Tíz Jó Tanács Lábasbáb-játékosoknak” címmel, amelyhez nagy reményeket fűzött.

Jenna úgy döntött, felmegy a szobájába és olvas. Jenna szeretett egyedül lenni és egymagában csavarogni a Palotában, különösen este, amikor a gyertyák hosszú árnyékot vetettek a folyosókon. Az Ősök szellemei közül sokan csak ilyenkor ébredtek fel. Éjszaka a Palota nem érződött olyan üresnek, mint napközben, hanem megint megtelt céltudatos nyüzsgéssel, mint régen. Az Ősök többsége úgy döntött, Megmutatkozik Jennának, és örült a lehetőségnek, hogy elcseveghet a Hercegnővel, még ha nem is emlékezett rá pontosan, melyik Hercegnő is az tulajdonképpen a sok közül. Jenna is élvezte ezeket a beszélgetéseket, bár rövidesen rájött, hogy minden egyes kísértet nagyjából ugyanazt mondja minden éjszaka, és a legtöbbjük mondókáját rövidesen kívülről tudta.

Jenna fölsétált a széles, meredek lépcsőn, amely az előcsarnokból a galériára vezetett, és közben megállt, hogy elbeszélgessen két hajdani fiatal Hercegnő öreg nevelőnőjével, aki az éjszakák legtöbbszörét azzal töltötte, hogy a folyosókon kóborolt, és a növendékeit kereste.

– Áldott szép estét, Esmeralda hercegnő! – mondta a nevelőnő, aki szüntelenül aggodalmas képet vágott.

– Jó estét, Marietta! – felelte Jenna. Már régen felhagyott azzal, hogy megpróbálja meggyőzni róla Mariettát: őt Jennának hívják, hiszen próbálkozásainak úgyszem volt semmi eredménye.

– Örülök, hogy épségben és egészségben látlak! – mondta a nevelőnő.

– Köszönöm, Marietta! – mondta Jenna.

– Vigyázz magadra, kedvesem! – intette a nevelőnő most is, ahogy minden alkalommal.

– Vigyázni fogok! – ígérte Jenna most is, mint mindig, azzal ment tovább. Rövidesen befordult a galériáról egy széles, gyertyafényben fürdő folyosóra, amelynek végén magas szárnyas ajtó vezetett a szobájába.

– Jó estét, Sir Hereward! – üdvözölte Jenna a Királyi Há-lószoba Ősi Őrét, egy meglehetősen zilált és szinte teljesen elhalványult kísértetet, aki már vagy nyolcszáz éve őrködött ezen a poszton, és semmi hajlandóságot nem mutatott rá, hogy visszavonuljon. Sir Herewardnak hiányzott az egyik karja és a páncéljának jelentős része, mert a Vár és a Kikötő közötti utolsó szárazföldi csaták egyikében segítették át a túlvilágra. Sir Hereward egyike volt Jenna kedvenc kísérteteinek: ha ő őrködött, Jenna biztonságban érezte magát, mert az öreg lovag mindig jókedvű volt és szerette a tréfát, ráadásul, ami korántsem volt jellemző az Ősök többségére, többnyire ügyelt, hogy ne ismétlje magát túl gyakran.

– Jó estét, szép Hercegnő! Figyelj, ez jó: tudod, mi a különbség az elefánt és a banán közt?

– Nem tudom – mosolygott Jenna. – Miért, mi a különbség?

– Hát ha nem tudod, akkor biztosan nem téged küldelek el bevásárolni! Hi-hi.

– Oh... nagyon vicces! Ha-ha!

– Örülök, hogy tetszett. Gondoltam különben, hogy tetszik majd neked. Jó éjt, Hercegnő! – Sir Hereward kurtán fejjet hajtott, aztán vigyázzba vágta magát. Örült, hogy aznap éjjel ő őrködhet.

– Jó éjszakát, Sir Hereward! – Jenna belökte az ajtót, és becsusszant a szobájába.

Beletelt egy időbe, amíg Jenna hozzászokott ehhez a hatalmas hálószobához itt a Palotában, hiszen élete első tíz évében egy szekrényben aludt, de most már nagyon szerette, különösen esténként. Tágas, hosszú szoba volt, négy magas ablaka a Palotakertre nézett, és alkonyatkor besütött rajtuk a nap. De most, ezen a hideg őszi éjszakán Jenna gondosan behúzta a súlyos, piros bársonyfüggönyöket, és a szoba hirtelen megtelt sötét árnyakkal. Jenna odalépett a baldachinos ágya mellett álló, nagy kőkandallóhoz, és meggyújtotta a tűztérben felhalmozott fahasábokat a Tűzgyújtó Varázslat segítségével, amelyet Szeptimusztól kapott a születésnapjára. Ahogy a táncoló lángnyelvek meleg fénye előntötte a szobát, Jenna lekuporodott az ágyára, maga köré csavarta pehelyaplanát, és felütötte kedvenc történelemkönyvét, a Várunk Története címűt.

Jenna annyira elmerült a könyvében, hogy észre sem vette azt a magas, vékony, kísérteties alakot, amely ágyának vastag függőnye mögül bukkant elő. A nőalak mozdulatlanul állt, és ragyogó gombszemével helytelenítőleg méregette Jennát. Jenna összeborzongott a kísértet keltette hirtelen, jeges fuvallatban, és szorosabbra húzta maga körül a takarót, de nem nézett föl.

– Én a helyedben nem olvasnék össze mindenféle ostobaságot a Hanza-Ligáról! – hangzott fel egy magas, éles hang Jenna bal válla mögül. Jenna felugrott, mintha kígyó csípte volna meg, elejtette a könyvét, és már éppen kiáltani akart Sir Herewardnak, amikor egy jéghideg kéz tapadt a szájára.

A kísértet érintésétől jeges levegő áramlott a tüdejébe, és Jennán görcsös köhögés vett erőt. A kísértetet ez szemlátomást nem zavarta. Fölvette Jenna könyvét, és letette a kislány mellé az ágyra, miközben Jenna zihálva próbált levegőhöz jutni.

– Lapozz a Tizenharmadik Fejezethez, Unokám! – rendelkezett a kísértet. – Semmi értelme arra pazarolni az idődet, hogy mindenféle közönséges kereskedőkről olvasol! A történelem egyetlen fajtája, amivel foglalkozni érdemes, a Királyok és Királynők története. Főként a Királynőké! Engem megtalálsz a kétszázhuszadik oldalon! Összességében elég jól összefoglalja uralkodásom lényegét, bár van egykét, ehm, félreértés, de hát egy közönséges alattvaló írta, és azoktól ugyan mit várhat az ember?

Jenna köhögése végre alábbhagyott annyira, hogy alapsabban szemügyre vehesse hívatlan vendégét. Csakugyan egy Királynő kísértete volt, méghozzá egy igen régi Királynőé – Jennának efelől semmi kétsége sem lehetett, látva a kísértet ódivatú köntösét meg a nyaka körül viselt, keményített fodrot. A kísértet, amely meglepően szilárdnak és átlátszatlannak tűnt, ha meggondoljuk, milyen öreg volt, mozdulatlanul, egyenesen állt előtte. Vasszürke haját két fonatban viselte, meglehetősen hegyes füle mögött megtűzve, fején egyszerű, dísztelen aranykorona ült. Sötétkék szemét helytelenítőleg szegezte Jennára, amitől Jennának rögtön az az érzése támadt, hogy valami rosszat követett el.

– K... k... ki vagy te? – dadogta Jenna.

A Királynő türelmetlenül toppantott.

– A Tizenharmadik Fejezetet, Unokám! Már mondtam, hogy olvasd el a Tizenharmadik Fejezetet! Meg kell

a művészetet, hogy mindenféle lehetséges arckifejezésbe bizonyos mennyiségű helytelenítést keverjen, míg végül már akkor sem lett volna képes másfajta képet vágni, ha akarja. De a Királynő nem is akarta. Ő a maga részéről, köszönte szépen, nagyon is elégedett volt ezzel a helyzettel.

– Anyu az én anyukám. Mármint az anyám! – mondta Jenna idegesen.

– És elárulnád, hogy mi a neve? – kérdezte a kísértet, és hunyorogva nézett Jennára.

– Semmi közöd hozzá! – felelte Jenna mérgesen.

– Talán csak nem Számos Sára?

Jenna nem volt hajlandó felelni. Mérgesen bámult a kísértetre, és azt kívánta, tűnjön már el.

– Nem, Unokám, nem fogok elmenni! Nekem a kötelességemre is gondolnom kell! Mindketten tudjuk, hogy ez a Számos Sára nevű nőszemély nem az igazi anyád!

– Én annak érzem! – motyogta Jenna.

– Hogy te mit minek érzel, Unokám, annak az égvilágon semmi jelentősége nincsen! Az igazság az, hogy a valódi anyád, vagy legalábbis a kísértete, ott üldögél a tornyában, és kisebb dolga is nagyobb annál, mint hogy igazi királynőt faragjon belőled, aminek az lett az eredménye, hogy az ember inkább nézne közönséges szolgálólánynak, mint igazi Hercegnőnek. Ez szégyen. Szégyen és gyalázat, és én föltettem magamban, hogy helyrehozom, amit ő elrontott. Ennek a szerencsétlen, félrevezetett helynek a kedvéért, amivé az én Váramat, és az én Palotámat tettétek!

– Ez nem a te Várad, és nem is a te Palotád! – ellenkezett Jenna.

– Ez az, Unokám, amiben tévedsz! Az enyém volt valaha, és újra az enyém lesz!

– De hát...

– Ne szakíts félbe! Most magadra hagylak! Már rég aludnod kellene!

– Dehogyan! – mondta Jenna méltatlankodva.

– Az én időmben az volt a szokás, hogy egy Hercegnőnek este hatkor ágyban a helye, míg csak Királynő nem lesz belőle! Ami engem illet, én harmincöt éves koromig minden áldott nap lefeküdtem hat órákor, és semmi bajom nem lett tőle!

Jenna döbbsen nézett a kísértetre. Aztán hirtelen elmosolyodott, mert az jutott eszébe, hogy föllélegezhetett a Palota minden lakója akkoriban, valahányszor hatot ütött az óra.

A kísértet félremagyarázta Jenna mosolyát.

– Látom, Unokám, kezd végre megjönni az eszed! Most megyek, hagylak aludni, mert fontos dolgom van! Holnap találkozunk! Búcsúzóul megcsókolhatsz!

Jenna olyan rémült képet vágott, hogy a Királynő egy lépést hátrált, és azt mondta:

– Na jó, látom, hogy még nem volt időd megkedvelni a te drága Nagymamádat! Jó éjt, Unokám!

Jenna nem felelt.

– Azt mondtam, Jó éjt, Unokám! Addig egy tapodtat sem megyek innét, amíg nem kívánsz te is nekem Jó éjszakát!

Néhány másodpercnyi feszült csend következett. Ezalatt Jenna úgy döntött, egyszerűen nem bírja tovább nézni a kísértet hegyes orrát.

– Jó éjszakát! – mondta hidegen.

– Jó éjszakát, Nagymama! – javította ki a kísértet.

– Soha nem foglak nagymamámnak szólítani! – mondta Jenna, miközben, nagy megkönnyebbülésére, a kísértet halványodni kezdett.

– Dehogynem! – hallatszott a kísértet magas, fülsértő hangja a puszta levegőből. – Dehogynem...

Jenna fölkapott egy párnát, és dühtől forrva a hang felé dobta. Nem jött válasz, a kísértet már odébbállt. Jenna ezúttal megfogadta Zelda néni tanácsát, és lassan tízig számolt, hogy kissé megnyugodjék, aztán fölkapta a Várunk Történetét, és gyorsan a Tizenharmadik Fejezetre lapozott. A vas-tag, megsárgult lapon a fejezet fölött a következő cím állt: „Első, avagy Borzasztó Etheldredda Királynő.”

⇄4⇄ A Falba Vájt Lyuk

Miközben Jenna a Tizenharmadik Fejezetet olvasta, Számos Szeptimuszt, a Vár Fő-fő Varázslójának Varázslóinasát rajtakapták, hogy olyasmit olvas, ami egyáltalán nem az ő szemének volt szánva. Dicsfalvi Marcia, a Vár Fő-fő Varázslója átmenetileg kudarcot vallott vele, hogy elsimítsa a kávéfőző és a tűzhely közt kirobant nézeteltérést. Elkecserezésében úgy döntött, faképnél hagyja őket, és inkább megnézi, mit csinál a Varázslóinasa. Szeptimuszt a Piramis-könyvtárban találta meg, amint éppen egy halom elrongyolódott, öreg papirost olvasgatott.

– Mégis, mit művelsz? – kiáltott rá Marcia.

Szeptimusz büntudatosan talpra szökkent, és belökte a párlapokat az alá a könyv alá, amelyet olvasnia kellett volna.

– Semmit! – felelte.

– Ahogy mondogod! – felelte Marcia szigorúan. – Én is pontosan ettől féltém!

Szemügyre vette a Varázslóinasát, és közben megpróbált – nem túl nagy sikerrel – továbbra is szigorú képet vágni. Szeptimusz ragyogó, zöld szemében riadt kifejezés ült, göndör, szalmaszín haja összekócolódott, amiből Marcia azonnal rájött, hogy valamit nagy figyelemmel olvashatott, mert olyankor szokta a haját csavargatni.

– Ha esetleg elfelejtetted volna – mondta Marcia –, neked most az lenne a dolgod, hogy a holnapi Jövendölési Gyakorlatra készülj. És nem az, hogy egy rakás ötszáz éves halandzsát olvass!

– Nem is halandzsa! – tiltakozott Szeptimusz. – Hanem...

– Nagyon is jól tudom, hogy micsoda! – vágott vissza Marcia. – Már mondtam neked! Az alkímia semmi egyéb, csak egy rakás sületlenség, és csak az idődet vesztegeted vele! Ennyi erővel a zoknidat is megfőzhetnéd abban a reményben, hogy arany lesz belőle!

– De hát nem is az Alkímiáról olvastam! – tiltakozott Szeptimusz. – Hanem a Medicináról!

– Egykutyá! – felelte Marcia. – Pásthí Marcellusz könyve volt az, igaz?

– Igen. Szerintem irtó jó!

– Tökéletesen hasznavehetetlen, Szeptimusz! – Marcia benyúlt a könyv alá, amellyel Szeptimusz sietősen letakarta, amit olvasott (Az Alapfokú Jövöbelátás Alapelvei és

Gyakorlata, ez volt a címe), és előhúzott egy csomó kifakult kézírással teleírt, megsárgult és töredezett papírlapot. – Különben is – mondta –, ezek csak a lábjegyzetek!

– Tudom. Nagy kár, hogy magának a könyvnek nyoma veszett.

– Hmm. Ideje, hogy aludni menj! Holnap reggel korán kell indulnod. Hét perccel hét után, és egy pillanattal se később! Megértetted?!

Szeptimusz bólintott.

– Nahát akkor, indulás aludni!

– De, Marcia...

– Mi van?

– Engem tényleg érdekel a Medicina! És abban Marcellusz volt a legjobb. Mindenféle orvosságokat és kúrákat talált ki, és mindent tudott róla, miért betegszik meg az ember. Nem gondolod, hogy tanulhatnék valamit róla?

– Nem – felelte Marcia. – Semmi szükséged rá, Szeptimusz. A Mágia mindazt tudja, amit a Medicina.

– De azért a Kórságot nem tudja meggyógyítani! – mondta Szeptimusz csökönyösen.

Marcia összeszorította a száját. Nem Szeptimusz volt az első, aki erre felhívta a figyelmét.

– De meg fogja! – bizonygatta. – Meg fogja! Csak még egy kicsit dolgoznom kell rajta. Hát ez meg mi volt?

Két emelettel lejjebbről, a konyhából hatalmas csattanás hallatszott, és Marcia, mint akit puskából lőttek ki, lerohant.

Szeptimusz felsóhajtott. Marcellusz iratait visszatette abba a régi dobozba, ahol annak idején az egyik poros

sarokban megtalálta, elfújta a gyertyát, és lement a szobájába, hogy lefeküdjék.

Szeptimusz nem aludt jól aznap éjjel. Már egy hete minden éjszaka rosszat álmódott, és nem volt ez másképp aznap éjjel sem. Azt álmodta, hogy nem ért oda a vizsgára időben, Marcia üldözőbe vette, ő pedig lezuhant egy kéményen, aztán csak zuhant és zuhant... Megpróbált megkapaszkodni a falban, hogy ne zuhanjon tovább, de hiába: csak zuhant... és zuhant... és zuhant.

– Összeverekedtél a takaróiddal, Szeptimusz? – hangzott fel egy ismerős hang odafönt a kémény nyílásánál. – Úgy látom, te maradtál alul a küzdelemben! – folytatta a hang kuncogva. – Nem okos dolog két pokróccal takarózni, fiacskám! Egy még csak megjárja, de ha kettő van belőlük, biztos, hogy összefognak ellened! Gonosz jószág egy ilyen pokróc!

Szeptimusz erővel kitépte magát az álmából, és felült az ágyon. Zihálva lélegezte be a hideg őszi levegőt, amelyet Alther Mella beeresztett az ablakon.

– Jól vagy? – kérdezte Alther aggodalmasan. A kísértet kényelmesen lekuporodott Szeptimusz ágya szélére.

– Ühhh... Miii? – motyogta Szeptimusz, és megpróbálta, nem túl nagy sikerrel, Alther Mellának, az egykori Fő-fő Varázslónak és a Varázslók Tornyának gyakori látogatójának kissé átlátszó alakjára fókuszálni a tekintetét. Alther jobban lehetett látni, mint a Vár régebbi kísérteteit, de éjnek idején kifakult, bíborszín köntöse többnyire beleolvadt a háttérbe, és a homályban nehezebb volt kivenni a kísértet szíve fölött sötétlő vérfoltokat is, amelyek mindig magukhoz

vonzották Szeptimusz pillantását, bármennyire is igyekezett nem odanézni. Alther öreg, zöld szeme nyugodt, barátságos pillantással nyugodott kedvenc Varázslóinasán.

– Megint az a rossz álom? – kérdezte Alther.

– Ühüm. Igen – ismerte be Szeptimusz.

– De most, ugye, nem felejtetted el használni a Repülés Talizmánját? – kérdezte Alther.

– De, sajnos igen. Majd talán legközelebb. Bár azt remélem, hogy nem lesz legközelebb. Rémes egy álom volt!
– Szeptimusz összeborzongott, és álláig húzta az egyik csökönyös takarót.

– Hmmm. Tudod, Szeptimusz, ha egy álom meglátogat bennünket, annak oka van. Néha olyan dolgokat mondanak el nekünk, amiről tudnunk kell – mondta tűnődve Alther, miközben föllebbent Szeptimusz párnájáról, és kísérteties nyögés kíséretében kihúzta magát. – Egyébként azért jöttem, mert úgy gondoltam, talán szívesen tennél velem egy kis kirándulást egy bizonyos helyre, nem messze innét.

Szeptimusz nagyot ásított.

– Igen, de mit szól majd hozzá Marcia? – kérdezte álmosan.

– Marciára megint rájött a fejfájás – mondta Alther. – Fogalmam sincs, miért izgatja magát annyira egy rakoncátlan kávéfőző miatt. A helyében én már régen kidobtam volna azt a vackot. Már ágyban van, úgyhogy semmi szükség rá, hogy megzavarjuk. Különben is, mire észrevenné, hogy elmentünk, már vissza is érünk.

Szeptimusznak semmi kedve nem volt újra elaludni és visszazuhanni az előbbi lidérces álmába. Kihengeredett az ágyból, és belebújt a zöld gyapjú Varázslóinas-köntösébe,

amely ott feküdt takarosán összehajtogatva az ágy végében. Ugyanúgy, ahogy a Fiatalok Hadseregében megtanították neki, ahol élete első tíz évében minden este gondosan összehajtogatta az egyenruháját. Aztán bekapcsolta az ezüst Varázslóinas-övét.

– Készen vagy? – kérdezte Alther.

– Készen – felelte Szeptimusz. Elindult az ablak felé, amelyet Alther Varázsereje segítségével nyitott ki, amikor megérkezett. Szeptimusz kimászott a széles, fa ablakpárkányra, megállt a nyitott ablakban, és lenézett az alatta tátongó, huszonegy emeletnyi mélységbe. Alig néhány hónapja még nem is álmodta volna, hogy erre képes lesz, mert akkor még tériszonya volt. Ma már azonban nem félt, és azt, ami segített neki legyőzni a félelmét, most is ott szorongatta a bal tenyerében: a Repülés Talizmánját.

Szeptimusz óvatosan megfogta az apró, finom mívű ezüst szárnyakkal ellátott arany nyílvevesszőt és a jobb mutató- és hüvelykujja közé szorította.

– Hová megyünk? – kérdezte Alther, aki ott lebegett előtte, és szórakozottan próbálta tökéletesíteni a hátraszaltó-tudományát.

– A Falba Vájt Lyukba – közölte Alther fejfelé. – Kellemes hely. Biztosan beszéltem már róla neked.

– De hát az egy kocsma! – ellenkezett Szeptimusz. – Még túl fiatal vagyok hozzá, hogy kocsmába járjak! És Marcia szerint minden kocsma valóságos...

– Oh, ne is törődj vele, mit mond Marcia a kocsmákról! – mondta Alther. – Marciának van egy furcsa elmélete, miszerint az emberek csak azért járnak kocsmába, hogy ott

kibeszélik őt a háta mögött. Én már mondtam neki, hogy az emberek sokkal érdekesebb beszédtemát is találnak maguknak, mint az ő viselt dolgait, például hogy megint fölment a hal ára, de nem hitt nekem.

Alther megpördült, úgy, hogy ismét a feje legyen fölül, és most ott lebegett Szeptimusz előtt. A kísértet ránézett az ablakpárkányon álló vékonyka alakra: a fiú göndör haját meglobogtatta a szél, amely sosem ült el egészen a Varázslók Tornya körül. Zöld szeméből csak úgy sugárzott a Mágia, ahogy a Repülés Talizmánja átmelegedett a markában. Bár Alther már három hónapja tanígtatta Szeptimuszt a Repülés Művészetének fortélyaira –, azóta, hogy Szeptimusz rábukant a Repülés Talizmánjára –, még mindig belényilallt a félelem, valahányszor ott látta a fiút a mélység fölött állni.

– Megyek utánad! – mondta Szeptimusz, de hangját szinte teljesen elnyomta egy hirtelen támadt szélroham.

– Tessék?

– Megyek utánad, Alther. Helyes?

– Remek. De azért előbb megvárom, amíg elindulsz. Csak hogy lássam, minden rendben van-e.

Szeptimusz nem ellenkezett. Szerette, ha Alther ott van a közelében, és egyszer-kétszer a lelegején, amikor tanulni kezdte a Repülést, nagyon is kapóra jöttek neki a kísértet tanácsai. Különösen egy bizonyos alkalommal, amikor az a rémes dolog történt, hogy kis híján nekirepült a Kézirattár tetejének. Szeptimusz igazából a barátjának, Bogárnak akart eldicsekedni a repülési tudományával, de Alther se szó, se beszéd, légáramot támasztott, amely felemelte Szeptimuszt, aztán épségben letette a Kézirattár hátsó udvarában,

és egyetlen szóval sem tett neki szemrehányást, amiért hencgni akart.

A Talizmán kezdett átforrósodni Szeptimusz tenyerében. Ideje volt elindulni. Szeptimusz mély lélegzetet vett, azzal belevetette magát az éjszakai levegőbe. Egy kurta pillanattig érezte a gravitáció ólomsúlyát, amely a föld felé rángatta, aztán megint megtörtént az a dolog, amit annyira szeretett. Az a lefelé rángató vonzás eltűnt, ő pedig szabad volt, szabad, mint a madár, röpködhetett, szárnyalhatott, körözhetett és keringhetett az éjszakai levegőben, mert a Repülés Talizmánja erősen tartotta és nem engedte leesni. Alther is megnyugodott, és elindult Szeptimusz előtt. A karját kiterjesztette, és úgy repült, akár egy tárt szárnnyal sikló sasmadár. Szeptimusz pedig kissé szeszélyesebb mozdulatokkal követte, kipróbálva repülés közben a frissen szerzett, műlesikló-tudományát.

Nagy puffanással értek földet a Falba Vájt Lyuk előtt. Vagyishogy csak Szeptimusz, mert Alther egyenesen áthatolt a falon, Szeptimusznak pedig alkalma nyílt rá, hogy ezúttal a valóságban is kipróbálja műlesikló-tudományát, és sikerült is nagy csattanással a bokrok között landolnia, amelyek benőtték a kocsmá düledező bejáratát.

Amikor Alther néhány perccel később visszatért, Szeptimuszt még mindig ott találta, amint igyekezett kigabalyodni a bokrok tüskés ágai közül.

– Sajnálom, Szeptimusz! – mondta bűnbánóan Alther.
– Csak megláttam a jó öreg Olaf Snorrelssent. Kedves fickó. Egy Északi Kereskedő, és sose sikerült hazajutnia, hogy

legalább lássa az újszülött kislányát. Szomorú dolog... Fűnek-fának elpanaszolja szegény, de különben jó lélek. Mindig mondom neki, hogy néha kimozdulhatna és körülnézhetne kicsit a Várban, de hát nemigen mehet szerencsétlen sehová, csak a Kereskedők Vásárterére meg a Vidám Féliszegúszóba. Úgyhogy csak üldögél itt egész nap, és a sörébe bámul.

Szeptimusz lesöpört néhány levelet a köntöséről, visszadugta a Repülés Talizmánját a Varázslóinas-övébe, és szemügyre vette a Falba Vájt Lyuk bejáratát. Nem is úgy fest, mint egy kocsmá bejárata, gondolta. Sokkal inkább úgy, mintha valaki egy halom követ hajigált volna egymásra a Várfal tövében. Nem volt cégér az ajtó fölött. Sőt, ajtó se volt, sem pedig a szokásos párás, világos ablakok, mivelhogy, ami azt illeti, ennek a kocsmának egyáltalán nem is volt ablaka. Miközben Szeptimusz azon töprengett, nemcsak Alther fura, körmönfont tréfája-e ez az egész, egy apáca kísértete libegget el mellettük.

– Jó estét, Alther! – szólalt meg az apáca lágyan.

– Jó estét, Bernadett nővér! – felelte Alther széles mosollyal. Az apáca kacéran intett neki, aztán eltűnt a kőkupacon keresztül. Az apácát egy jóformán teljesen átlátszó lovag követte, akinek egyik karja fel volt kötve, és sántikáló lovát gondosan kikötötte egy láthatatlan oszlophoz, aztán keresztülcsoszogott a sövényen, amelyből Szeptimusznak csak az imént sikerült kigabalyodnia.

– Úgy fest, mozgalmas éjszakánk lesz, a vendégek egymásnak adják a kilincset – dünnyögte Alther, és barátságosan odabólintott a lovagnak.

– De hiszen... ezek kísértetek! – mondta Szeptimusz.

– Hát persze, hogy kísértetek! – felelte Alther. – Hiszen pontosan azért van itt ez a kocsmá! Itt minden kísértetet szívesen látnak. Mások is jöhetnek persze, de csak ha valaki meghívja őket. És nem is olyan könnyű meghívót szerezni, nekem elhiheted! Legalább két kísértetnek kell meghívnia az illetőt! Persze, akadt azért néhány hívatlan vendégünk is az évek során, de úgy nagyjából sikerült megőriznünk a titkot!

Most három teljességgel elhalványodott Ősi Fő-fő Varázsló érkezett egyszerre, aztán a bejáratnál elakadtak, mert nem tudták eldönteni, melyikük menjen be előbb. Szeptimusz udvarias fejhajtással üdvözölte őket, aztán Altherhez fordult:

– És engem ki hívott meg rajtad kívül?

Alther nem felelt: figyelmét túlságosan lekötötte a három Varázsló, akik végül is úgy döntöttek, mindhárman egyszerre lépnek be a kapun, és így is tettek nagy kuncogás kíséretében.

– Gyere utánam, fiacskám! – Alther mindössze ennyit mondott, aztán eltűnt a falban. Néhány pillanattal később újra megjelent. – Gyere már, Szeptimusz! – mondta kissé türelmetlenül. – Nem szabad megvártnunk Etheldredda Királynőt!

– De hát én...

– Egyszerűen furakodj át a sövényen, aztán bújj be a kőhalom mögé! Meg fogod találni a bejáratot!

Szeptimusz átfurakodott a sövényen, és a jobb mutatóujján viselt, ragyogó Sárkánygyűrű fényénél fürkészte az utat, míg sikerült megtalálnia a kövek mögött azt a keskeny átjárót, amelyen keresztül bejutott a Várfal belsejében rejtőzködő széles, alacsony helyiségbe, a Falba Vájt Lyukhoz címzett Kocsmába.

Szeptimusz elámult: még soha életében nem látott ennyi kísértetet egy rakáson. Azt már megszokta, hogy a Várban mindenfelé kísértetekkel találkozik, mert az a fajta, érzékeny fiú volt, akinek a kísértetek szívesen Megmutatkoznak, azóta pedig, hogy a Fő-fő Varázsló Varázslóinasának zöld köntösét viselte, úgy vette észre, hogy még a korábbinál is több kísértet Mutatkozik meg neki. De a Falba Vájt Lyukban olyan felszabadult légkör uralkodott – ráadásul Szeptimusz most Althernek, a kocsma egyik legnépszerűbb törzsvendégének társaságában volt –, hogy most szinte valamennyi kísértet megengedte Szeptimusznak, hogy lássa... Lenyűgöző látvány volt: ott voltak a Fő-fő Varázslók kísértetei, valamennyien bíbor köntösöt viseltek, de a köntösök szabása pontosan tükrözte, hogyan változott a divat az évszázadok során: őket azonban Szeptimusz már korábban is gyakran látta a Palotában és a Varázslók Tornyában. Meglepően sok volt a Királynő és a Hercegnő is a vendégek között. De voltak másféle kísértetek is, olyanok, akiket Szeptimusz még sose látott: lovakok és apródjaik, parasztok és parasztasszonyok, tengerészek és kereskedők, írkokok és tudósok, csavargók és üstfoltozók, mindenféle emberek, akik valaha a Várban laktak az elmúlt néhány ezer év során, és valamennyien a Falba Vájt Lyuk-féle söröskorsót tartották a kezükben. Még akkor kapták, amikor először jártak a kocsmában, és azóta se kellett újratölteni.

Kísértethangok halk moraja töltötte meg a termet, ahogy a sok évvel azelőtt megkezdett beszélgetések tovább folytak a maguk ráérős módján, de a terem távoli sarkában egy fenséges külsejű nőalak azért kihallotta az élő fiú tétova

lépteinek zaját a terem zsongásából. Fölállt a tűz mellé húzott székéről, és átsiklott a tömegen: a kísértetek tengere tiszteletteljesen kettévált előtte.

– Számos Szeptimusz, na végre! – szólalt meg Etheldredda Királynő. – Öt és fél percet késtél, de sebjaj! Én ötszáz évig vártam rád! Gyere utánam!